

วารสารอิเล็กทรอนิกส์
ทางการศึกษา

OJED, Vol. 14, No. 2, 2019. Article ID: OJED-14-02-041
Article Info: Received 17 May, 2019; Revised 26 July, 2019; Accepted 12 December, 2019.

OJED

An Online Journal
of Education
www.tci-thaijo.org/index.php/OJED

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่มี
ต่อทักษะการเขียนของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1

EFFECTS OF THE CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER APPROACH AND ACTIVITY-BASED
LEARNING ON THE THAI WRITING SKILLS OF FIRST GRADE STUDENTS

นางสาวลลิตา สาสนทาญติ *

Lalita Sasanatayat

อาจารย์ ดร.ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรธนะกร**

Chattrawan Lanchwathanakorn, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่มีต่อทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชวินิต สังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ แบบทดสอบทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานจะมีทักษะการเขียนสูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีทักษะการเขียนแตกต่างกันกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

*นิสิตมหาบัณฑิตสาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

*Graduate Student of Elementary Education Division, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Chulalongkorn University

E-mail Address: lalita_ta@hotmail.com

**อาจารย์ประจำสาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**Lecturer of Elementary Education Division, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Chulalongkorn University

E-mail Address: mchattrawan@yahoo.com

ISSN 1905-4491

Abstract

The purposes of this research were to study the concentrated language encounter approach and activity-based learning on the Thai language writing skills of first grade students and to compare the Thai language writing skills of first grade students between students who study in the concentrated language encounter approach and activity-based learning with students in a control group. The subjects were first grade student of Rachawinit school, Primary Educational Service Area in academic year 2018. There were 30 students in both the experimental group and control group with a total of 60 students. The research instruments were the concentrated language encounter approach and activity-based learning plans. The research instruments used for data collection was a Thai language skills test. Then, the results were analyzed by using arithmetic mean, standard deviation and t-test. The results of the study revealed that first grade students who study in the concentrated language encounter approach and activity-based learning have higher writing skills than those who do not, with a statistical significance at .05 level. Moreover, students' writing skills were not different between first grade students who study in the concentrated language encounter approach and activity-based learning and the students in control group, with a statistical insignificance at .05 level.

คำสำคัญ: มุ่งประสบการณ์ทางภาษา / การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน / การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

KEYWORDS: CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER APPROACH / ACTIVITY-BASED LEARNING / WRITING SKILLS

บทนำ

การจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาเป็นช่วงชั้นที่ผู้เรียนได้เริ่มต้นเรียนตั้งแต่ชั้นพื้นฐานทางภาษา โดยในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดว่าผู้เรียนจะต้องเรียนรู้พื้นฐานทางภาษาไทย รวมถึงทักษะเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในชีวิตรจริง ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน หลักการใช้ภาษาไทย วรรณคดีและวรรณกรรม ซึ่งเมื่อผู้เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต้องมีทักษะในขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) ในการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษานั้นกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้จัดชั่วโมงเรียนภาษาไทยสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเขียนได้ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนต้น สอดคล้องกับที่ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2554) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษานั้นมิได้มุ่งหวังเพียงอ่านออกเขียนได้เท่านั้น หัวใจสำคัญของการเรียนการสอนภาษานั้นอยู่ที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริง สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ในโรงเรียนประถมศึกษาผู้เรียนได้มีทักษะเริ่มต้นมาแล้วจากการที่ผู้เรียนบางส่วนได้เรียนจากโรงเรียนอนุบาล หรือการใช้ภาษาจากคนในครอบครัว ผู้เรียนส่วนใหญ่จะมีทักษะการพูดและการฟังค่าง่ายๆ มาแล้ว เมื่อเข้ามาสู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้เรียนจะต้องเพิ่มทักษะทางภาษาที่สำคัญอีก 2 ประการคือการอ่านและการเขียน ซึ่งจะนำความรู้ที่ได้มาเชื่อมโยงกับความรู้ที่มีอยู่แล้วเพื่อให้เกิดเป็นความรู้และทักษะใหม่ จึงจำเป็นจะต้องฝึกฝนควบคู่ไปกับการเรียนเนื้อหาเกี่ยวกับหลักภาษา กฎเกณฑ์ต่างๆ จึงเป็นสิ่งสำคัญจำเป็นสำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่จะต้องได้รับการเตรียมความรู้และทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หากเริ่มต้นได้ไม่ดีจะเป็นการสร้างปัญหาในด้านการอ่านออกเขียนได้ต่อไป

ในปัจจุบัน การอ่านออกเขียนได้เป็นนโยบายทางการศึกษาที่สำคัญ โดยรัฐบาลจำเป็นต้องให้ทุกส่วนช่วยกันพัฒนาผู้เรียนเพื่อให้เป็นพลเมืองที่สามารถอ่านออกเขียนได้ ในการสำรวจผู้เรียนชั้น ป.1 ครั้งที่ 1 เดือน มิถุนายน 2558

พบว่า ผู้เรียนอ่านไม่ออกร้อยละ 11.5 เขียนไม่ได้ร้อยละ 8.7 (แพง ชินพงศ์, 2559) แสดงให้เห็นว่ายังมีผู้เรียนส่วนหนึ่งที่ยังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ตามที่รัฐบาลได้กำหนดเป้าหมายให้ผู้เรียนอ่านออกเขียนได้ทั้งหมด ซึ่งการอ่านออกเขียนได้ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นพื้นฐานเป็นสิ่งสำคัญเป็นส่วนเริ่มต้นของการพัฒนาทักษะทางภาษา ผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่าน สายตาและสมองจะต้องประสานกันเป็นอย่างดี ซึ่งผู้เรียนที่จะสามารถเขียนได้เป็นอย่างดีต้องมีการพัฒนา สมอง สายตา และกล้ามเนื้อมือ หากไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาจะเป็นเรื่องที่ยาก ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่ครูจะต้องสร้างให้เกิดแก่ผู้เรียน ผู้เรียนที่ไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ จะเป็นปัญหาในการเข้าใจเนื้อหาในสาระวิชาที่ใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้

การแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ นั้น มีการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาไทยหลายรูปแบบ ทั้งการเขียนแจกลูกสะกดคำ (ทวีศักดิ์ อุ่นจิตติกุล, 2558) เพื่อช่วยในการเขียนคำ และการสอนแบบสมดุภาษา (กันตวรรณ มีสมสาร, 2554) เป็นต้น โดยในอดีตการสอนภาษาไทยในช่วงปี พ.ศ. 2530 มีการสอนโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ทำให้ผู้เรียนอ่านออกเขียนได้ ซึ่งเป็นนโยบายของกระทรวงศึกษาในขณะนั้น แต่ครูที่สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในตอนนั้นยังไม่มี ความเข้าใจเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ทำให้การพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของผู้เรียนจึงทำได้ไม่ดีนัก การเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาเป็นการสอนในลักษณะการจัดกิจกรรมที่เน้นกระบวนการ มีขั้นตอนที่ชัดเจนเน้นพัฒนาผู้เรียนที่ยังไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ หรือไม่ค่อยมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาทำให้ไม่ใช้ภาษาสื่อสารได้ โดยที่การพัฒนาด้านการเขียนด้วยการมุ่งประสบการณ์ทางภาษามี 3 รูปแบบซึ่งมีความเหมาะสมกับนักเรียนในแต่ละช่วงวัย โดยการจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 นั้นจะใช้ รูปแบบที่ 1 สำหรับสอนผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษา แบ่งออกเป็น 5 ขั้น คือ (1)ผู้สอนอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟัง (2)ผู้เรียนสนทนาเล่าเรื่องย้อนกลับ(3)ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันเขียนเรื่อง(4)ผู้เรียนทำหนังสือเล่มใหญ่(5)ผู้เรียนฝึกกิจกรรมทางภาษาเป็นกิจกรรมทางภาษาเน้นการอ่านบัตรคำ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2540; เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2550; สุวิทย์ มูลคำ, 2550 และ Gray, 1987) การสะกดคำ หรือการอ่านแจกลูก และการจัดกิจกรรมทางภาษาหากผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมจะสร้างองค์ความรู้ที่คงทนได้และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะการสร้างประสบการณ์ทางภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะทางด้านภาษาเพิ่มขึ้นในทุกด้าน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการจัดการเรียนการสอนแบบกิจกรรมเป็นฐาน มาร่วมกับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการมุ่งประสบการณ์ทางภาษามาพัฒนาการเรียน

ดังที่กล่าวข้างต้น การเรียนรู้ภาษานั้นผู้เรียนได้เรียนรู้จากการที่ได้ลงมือปฏิบัติทั้งการฝึกฟังเสียงออกเสียงตามฝึกอ่าน ฝึกเขียนเมื่อผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และเห็นความสำคัญในกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่คงทน ซึ่งเรียกว่า การเรียนการสอนแบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-based learning) ในการสอนภาษานั้นเป็นการเรียนแบบใช้กิจกรรมและส่วนใหญ่จะสอนโดยการเล่าบอกผ่านกิจกรรม ให้สัมพันธ์กับชีวิตของผู้เรียน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนแบบกิจกรรมเป็นฐานจะเน้นที่ตัวผู้เรียนสามารถเรียนในสิ่งที่สนใจส่งเสริมให้มีความกระตือรือร้นด้านความรู้คิด กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ มุ่งเน้นด้านการอ่าน การเขียน การคิด รวมถึงทักษะในการจัดการข้อมูล (Hood & Tobutt, 2015) มีขั้นตอนคือ(1)ขั้นการเตรียมความพร้อมของการจัดการเรียนการสอน(2)จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้(3)สรุปความรู้สะท้อนผลกลับ(4)วัดประเมินผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (สุพิรา ดาวเรือง, 2555; วิรัช เลิศไพฑูรย์พันธ์, 2557; ทิศนา ขมมณี, 2545; สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542 และ Nidhi Singal, 2016)

ดังนั้นหากนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษามาร่วมกับการสอนแบบกิจกรรมเป็นฐาน จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ และได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองสร้างทักษะทางภาษาที่คงทน โดยเรียนรู้ทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เมื่อผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้โดยใช้ประสบการณ์ของตนเองที่สำคัญคือ

ผู้เรียนได้ลงมือเขียนเรื่องราวด้วยตนเองเป็นการฝึกเขียนคำและประโยค งานวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาผลของการใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อช่วยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการเขียนที่ดีเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนภาษาการสื่อสารและการเรียนในวิชาอื่นๆ ต่อไป

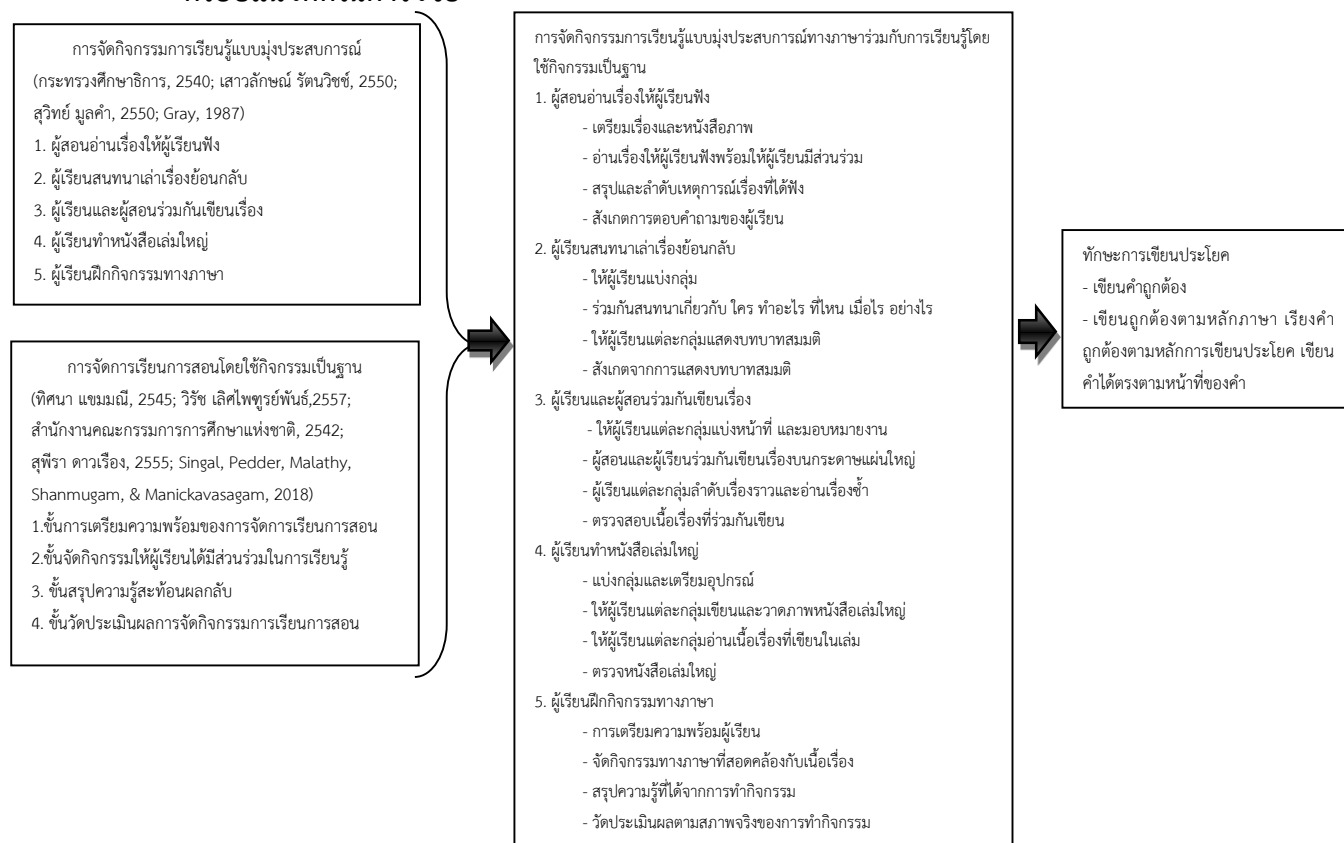
วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่มีต่อทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัย มีหลักทฤษฎีที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย และ ขั้นตอนการวิจัย 4 ขั้นตอน ดังนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา และการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการวิจัย

ประชากร นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชวินิต ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 342 คน

กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชวินิต ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 30 คน รวม 60 คน โดยจัดผู้เรียนแต่ละเพศและความสามารถ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ได้แก่ กลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/9 จำนวน 30 คน และกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/6 จำนวน 30 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
ตัวแปรตาม คือ ทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ระยะเวลา การวิจัยครั้งนี้เก็บข้อมูลในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ตั้งแต่ช่วงเดือน มกราคม ถึงเดือนมีนาคม 2562 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 24 ชั่วโมง

ขั้นที่ 2 ขั้นสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ส่วน คือเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. เครื่องมือที่ใช้การทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ทั้งหมดใช้เวลาทั้งหมด 24 ชั่วโมง 4 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ละ 6 ชั่วโมง หน่วยที่ 1 เรื่อง ช้างไทย หน่วยที่ 2 เรื่อง แมวเหมียว หน่วยที่ 3 เรื่อง กระต่ายกับเต่า หน่วยที่ 4 เรื่อง วันสงกรานต์ โดยมีขั้นตอนดังนี้ ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน และการพัฒนาทักษะการเขียน เพื่อกำหนดขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 คัดเลือกเนื้อหาสาระการเรียนรู้ จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากนั้นดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย 4 หน่วยการเรียนรู้ จากนั้น ตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้น เพื่อพิจารณาความถูกต้องและความเหมาะสมกับผู้เรียน และนำมาทดลองใช้กับกลุ่มผู้เรียนที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง จัดทำแผนการจัดการสอนฉบับสมบูรณ์ ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ทดลองใช้มาปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง และจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ สำหรับนำไปใช้ในการทดลอง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบทักษะการเขียน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล โดยใช้กระบวนการสร้างแบบทดสอบทักษะการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบทดสอบที่ใช้ก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง ดังนี้ ศึกษาทฤษฎี สร้างแบบทดสอบจากเทคนิคการเขียนข้อสอบ หลักสูตร แผนการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ศึกษา 1 หลักการและแนวคิดในการสร้างแบบทดสอบทักษะการเขียน ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบทักษะการเขียน การหาค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ค่าความเที่ยงตรง สร้างแบบทดสอบทักษะการเขียนเป็นอัตนัย เขียนตอบ จำนวน 10 ข้อ นำแบบทดสอบทักษะการเขียนแบบอัตนัย และเกณฑ์การให้คะแนนเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จากนั้นนำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี

ที่ 1 ในกลุ่มประชากรซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน นำแบบทดสอบ ที่คัดเลือกตามเกณฑ์มาหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ หาความเชื่อมั่น โดยใช้โปรแกรม B-index และเลือกข้อจากความยากง่ายและอำนาจจำแนกที่ใกล้เคียงกันได้ 6 ข้อ แล้วจึงนำแบบทดสอบทักษะการเขียนที่ปรับปรุงแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 หอง

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการทดลอง

1. **แบบแผนการทดลอง** การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลอง แบบสองกลุ่ม วัด 2 ครั้ง สอบก่อนและสอบหลัง (Present – Posttest Design with Nonequivalent Groups)

2. **วิธีดำเนินการทดลอง** ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

ดำเนินการทดสอบพื้นฐานความรู้ก่อนเรียน (Pretest) จากนั้นดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนจัดการสอนทั้งหมดใช้เวลาทั้งหมด 24 ชั่วโมง 4 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ละ 6 ชั่วโมง หน่วยที่ 1 เรื่อง ช้างไทย หน่วยที่ 2 เรื่อง แมวเหมียว หน่วยที่ 3 เรื่อง กระต่ายกับเต่า หน่วยที่ 4 เรื่อง วันสงกรานต์ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการด้วยตนเอง หลังจากเสร็จสิ้นการจัดการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนจัดการสอน ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนหลังเรียน (Posttest) ไปทดสอบนักเรียนเพื่อวัดทักษะการเขียนของนักเรียน จากนั้นตรวจและให้คะแนนผลการทดสอบหลังเรียน แล้วนำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติการทดสอบ t-test

ขั้นที่ 4 ขั้นหลังการทดลอง

1. วิเคราะห์ข้อมูลคะแนนการทดสอบโดยใช้สถิติพื้นฐาน คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทักษะการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบค่า t (dependent t - test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทักษะการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบค่า t (independent t - test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเขียนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 คน จากคะแนนเต็ม 24 คะแนน ดังนี้

ตาราง 1

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเขียนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง	n	M	SD	t	p
ก่อนการทดลอง	30	21.60	3.30	-3.078	.005*
หลังการทดลอง	30	23.23	1.66		

*p < .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยของทักษะการเขียนก่อนและหลังของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยก่อนการทดลอง เท่ากับ 21.60 และมีค่าเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 23.23 และการทดสอบค่า t (t-test dependent) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการใช้กิจกรรมเป็นฐานมีทักษะการเขียนสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบคะแนนทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากนักเรียน 60 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนกลุ่มทดลอง 30 คน กับกลุ่มควบคุม 30 คนดังนี้

ตาราง 2

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการเขียนหลังการจัดกิจกรรมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	n	M	SD	t	p
ควบคุม	30	21.97	4.54	-1.434	.160
ทดลอง	30	23.23	1.65		

*p <.05

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยทักษะการเขียนหลังการจัดกิจกรรมเท่ากับ 23.23 ซึ่งมากกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนแบบปกติที่มีค่าเฉลี่ยทักษะการเขียนเท่ากับ 21.97 และเมื่อทดสอบค่าที่ (t-test independent) พบว่านักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีทักษะการเขียนแตกต่างกันกับนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัย

1. นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานจะมีทักษะการเขียนสูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานจะมีทักษะการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีทักษะการเขียนที่สูงขึ้น

จากผลการวิจัยที่เปรียบเทียบคะแนนทักษะการเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีทักษะการเขียนสูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยสามารถอภิปรายหลักการต่างๆ ที่ส่งผลต่อทักษะการเขียนของนักเรียนที่ดีขึ้น อาจเนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้ (1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เป็นการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีกิจกรรมที่หลากหลายให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ส่งผลต่อทักษะทางภาษาของผู้เรียนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้โดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานจึงเป็นกิจกรรมที่เน้นการให้ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมด้วยตนเองซึ่งช่วยในการพัฒนาทักษะการเขียน โดยมีรายละเอียดในแต่ละขั้นตอน ดังนี้ **ขั้นที่ 1** ผู้สอนอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟัง ในขั้นตอนนี้เป็นการเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนตั้งใจฟัง โดยเริ่มจากคำถามง่ายๆ เช่น “นักเรียนรู้จักช้างหรือไม่?” “นักเรียนเคยไปร่วมงานวันสงกรานต์หรือไม่ เคยร่วมแล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง?” เป็นต้น ทำให้เรียนสนใจเรื่องที่เล่า หลังจากนั้น ผู้สอนเล่าเรื่องให้ผู้เรียนฟัง 1 รอบ ระหว่างที่เล่าเรื่องให้นักเรียนมีส่วนร่วมด้วย เช่น ร้องเสียงช้าง หรือทำท่าทางกระต่ายวิ่ง เค้าเดิน แมวร้อง เป็นต้น จากนั้นผู้สอนสรุปเรื่อง ตัวละครและลำดับเหตุการณ์ โดยให้ผู้เรียนร่วมตอบคำถาม ซึ่งเป็นการเพิ่มประสบการณ์ทางภาษาเริ่มจากการเรียนรู้จากส่วนรวมไปหาส่วนย่อยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกประสบการณ์ทางภาษา (สุวิทย์ มูลคำ,

2547) **ขั้นที่ 2** ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม เพื่อเล่าเรื่องย้อนกลับ นักเรียนในแต่ละกลุ่มจะมีตัวแทนตอบคำถาม และผู้สอนถามนักเรียนรายบุคคลเพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่เล่า จากนั้นให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาจากประสบการณ์ด้วยการปฏิบัติด้วยตนเอง ร่วมกับเพื่อนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดในการจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่องและคิดต่อเนื้อเรื่องให้เป็นแนวคิดของตนเอง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2550) เมื่อผู้เรียนตกลงกันว่าจะเป็นตัวละครใดในเรื่อง ก่อนจะให้แต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ โดยผู้สอนช่วยเล่าเรื่อง ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมและสนุกสนานในการแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนค้นพบว่าผู้เรียนส่วนหนึ่งไม่ชอบการแสดงบทบาทสมมติ ไม่อยากแสดง ผู้สอนจึงให้ผู้เรียนเป็นผู้ช่วยในการเล่าเรื่อง ทำให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรม และทำให้ผู้เรียนจำเนื้อเรื่องได้ สามารถนำเนื้อเรื่องไปเขียนในหนังสือเล่มใหญ่ได้อย่างถูกต้อง **ขั้นที่ 3** ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันเขียนเรื่อง โดยให้ผู้เรียนจับกลุ่มกันและแบ่งหน้าที่กัน ซึ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ยังไม่มีความเข้าใจในการทำงานกลุ่มมากนักโดยเฉพาะในแผนการสอนที่ 1 เรื่อง ช้างไทย และ แผนการสอนที่ 2 เรื่อง แมวเหมียว ผู้สอนต้องช่วยอธิบายวิธีการทำงานกลุ่มให้ผู้เรียนทั้งห้องฟังก่อน แล้วจึงให้ทำงานเป็นกลุ่ม และพบปัญหาว่า ผู้เรียนบางกลุ่มไม่สามารถเข้าใจการทำงานกลุ่มได้ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องแบ่งหน้าที่ให้ ก่อนจะเริ่มเขียนเรื่อง เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม สอดคล้องกับ อารมณ์ ใจเที่ยง (2553) กล่าวว่า จากการทำกิจกรรมกลุ่มย่อยที่ผู้เรียนทุกคนได้ปฏิบัติโดยทั่วกัน เป็นการเปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วม ได้รับผิชอบ ได้ฝึกทักษะ ได้แสดงความคิดเห็น ขนาดกลุ่ม 4 – 6 คน จะประสานงานได้ดีกว่า 8 คน และการใช้สื่อการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์ต่างๆ ประกอบการเรียน ช่วยให้บรรยากาศในการเรียนน่าสนใจยิ่งขึ้น สื่อกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน ทำให้เกิดความสุข การใช้สื่อจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกัน และเกิดประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียน **ขั้นที่ 4** ร่วมกันทำหนังสือเล่มใหญ่ เป็นขั้นที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาทักษะการเขียน เพราะทักษะจะเกิดจากการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและการได้ลงมือปฏิบัติในขั้นนี้ผู้เรียนได้จับกลุ่มเพื่อเขียนเรื่อง โดยผู้สอนแบ่งกลุ่มให้ในแผนการสอนที่ 1 และ 2 หลังจากนั้นผู้เรียนสามารถแบ่งกลุ่มด้วยตนเองแบ่งหน้าที่กันในการทำงาน เพื่อที่จะสามารถจัดทำหนังสือเล่มใหญ่ให้สำเร็จได้ แสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบและมีวินัยในการทำงานมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนสามารถทำงานให้เสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิธร ลิจันทรพร (2556) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐานโดยใช้แอปพลิเคชันเพื่อการศึกษาบนอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่เพื่อส่งเสริมความมีวินัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานโดยใช้แอปพลิเคชันเพื่อการศึกษาบนอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ เพื่อส่งเสริมความมีวินัยของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า คะแนนเฉลี่ยความมีวินัยสำหรับนักเรียนประถมศึกษาหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการเขียน และได้เขียนทุกคน ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มจะเขียนเนื้อเรื่องตามที่ได้ร่วมกันเขียนในขั้นที่ 3 ทำให้ผู้เรียนช่วยกันเขียน บางคนเขียนไม่คล่องสมาชิกในกลุ่มจะช่วยกันสะกด หรือบอกให้เขียนตาม ช่วยให้ผู้เรียนเขียนคำได้ถูกต้อง และสามารถเขียนประโยคได้ตามที่ต้องการเพราะในแต่ละกลุ่มจะมีทั้งผู้เรียนที่มีทักษะการเขียนดีและพอใช้ตามลำดับจากที่ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอให้ให้นักเรียนลดความสามารถในแต่ละกลุ่ม ให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมเขียนหนังสือเล่มใหญ่ทุกคน และเมื่อเขียนเนื้อเรื่องเรียบร้อยแล้วให้มีการวาดภาพระบายสีให้ตรงกับเนื้อหา เพื่อให้ผู้เรียนจำเรื่องราวได้มากยิ่งขึ้น หลังจากนั้นให้ผู้เรียนร่วมกันอ่านเนื้อเรื่องที่เขียน และตรวจสอบภาษาว่าเขียนถูกต้องหรือไม่ก่อนส่งทำให้งานไม่เกิดข้อผิดพลาดในชิ้นงาน **ขั้นที่ 5** ผู้เรียนฝึกกิจกรรมทางภาษา ขั้นสุดท้ายเป็นขั้นที่ช่วยพัฒนาและส่งเสริมผู้เรียนในเรื่องทักษะทางภาษาทั้งฟัง พูด อ่าน เขียน ในการจัดกิจกรรมทางภาษาแต่ละแผนการจัดกิจกรรม ได้จัดกิจกรรมที่แตกต่างกัน เช่น กิจกรรมแผนภาพสลับคำ ให้ผู้เรียนได้นำคำที่แตกต่างกันมาเรียงต่อกันให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักการเขียน หรือเกมตารางเขียนคำ ให้ผู้เรียนเขียนคำตามหน้าที่ของคำในประโยคที่กำหนดให้ลงในตารางเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในเรื่องของการเขียนคำให้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ เป็นต้น ผู้เรียนที่ได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย

สามารถพัฒนาประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้มีคลังคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นในกิจกรรมต่างๆ ช่วยพัฒนาการเขียนของผู้เรียน ซึ่งในการที่ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาได้โดยเฉพาะการเขียนผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับประสบการณ์ทางภาษาผ่านการทำกิจกรรมต่างๆอย่างต่อเนื่อง เพื่อเชื่อมโยงประสบการณ์ใหม่ คำศัพท์ หรือหลักภาษา กับทักษะการเขียน สอดคล้องกับแนวคิดของ กานเย (อ้างถึงใน ทิศนา แคมณี, 2560) กล่าวว่า การเชื่อมโยงทางภาษา เป็นการเรียนรู้ในลักษณะการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองทางภาษา เป็นการเรียนรู้แบบต่อเนื่องเชื่อมโยงทางภาษา ทำให้ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ต่างๆทางภาษาจากกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง สร้างพัฒนาการทางภาษาให้ผู้เรียนมีคลังคำศัพท์สามารถเขียนได้อย่างถูกต้อง (2) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานส่งเสริมการสร้างประสบการณ์ทางภาษาร่วมกัน การเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับกิจกรรมเป็นฐานเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักการแบ่งหน้าที่อย่างชัดเจน ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองจากการลองผิดลองถูกด้วยตัวเองสอดคล้องกับ Johnson & Johnson (1994 อ้างถึงใน ทิศนา แคมณี, 2560) กล่าวว่าการทำงานกลุ่มร่วมมือ แต่ละคนก็ต่างรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนและในขณะเดียวกันก็ต้องช่วยให้สมาชิกคนอื่นเรียนรู้ด้วย ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดทักษะในการเขียนเพราะผู้เรียนที่มีทักษะการเขียนมากจากคะแนนก่อนเรียน ในกลุ่มจะช่วยเหลือผู้เรียนที่มีทักษะในการเขียนน้อยในกลุ่ม เนื่องจากผู้วิจัยได้ให้ผู้เรียนเลือกสมาชิกเข้าในกลุ่มโดยให้กลุ่มเก่งเป็นผู้เลือกกลุ่มอ่อนทำให้ในทุกกลุ่มจะคละกลุ่มผู้เรียนเก่งและอ่อนในด้านทักษะการเขียน ซึ่งจากการสังเกตผู้เรียนที่เขียนคำได้ไม่ถูกหรือเขียนคำผิดตำแหน่งในประโยคจะคอยมีเพื่อนช่วยแก้ไข หรือหากคำใดที่ผู้เรียนทั้งกลุ่มไม่แน่ใจหรือไม่ทราบ ผู้เรียนจะรีบยกมือถามผู้สอนทันที เมื่อผู้สอนสะกดให้ครั้งหนึ่งสมาชิกในกลุ่มเก่งจะจำได้และสะกดให้ผู้ที่ยังเขียนอยู่เขียนได้อย่างถูกต้อง และสอดคล้องกับงานวิจัยของธนพร ดวงพรกษกร (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก ซึ่งได้ให้ผู้เรียนร่วมมือกันทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะในการเขียนเช่นเดียวกัน โดยมีผลการวิจัยว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก สูงกว่าก่อนจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มส่งผลต่อทักษะการเขียนทำให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนที่มากขึ้น

2. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีทักษะการเขียนไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

จากผลการวิจัยที่เปรียบเทียบคะแนนทักษะการเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีทักษะการเขียนไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อภิปรายได้ดังนี้ (1) พัฒนาการการเรียนรู้ของผู้เรียนในวัย 6 – 8 ปีการพัฒนาทางด้านภาษาและการเขียนของผู้เรียน พูนสุข บุญยสวัสดิ์ (2544) กล่าวว่าอายุของเด็กเกี่ยวข้องกับพัฒนาการและความพร้อมในการเขียน เด็กจะเขียนได้ดีหรือไม่จึงต้องพิจารณาที่อายุด้วย ในการเขียนคำในภาษาไทยนั้นเด็กจะต้องมีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับคำนั้นเช่น การฟัง การอ่าน หรือการดู จึงจะสามารถเขียนคำได้อย่างถูกต้อง ในช่วงวัยของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นช่วงวัยเริ่มเรียน ผู้เรียนเริ่มมาเรียนในระบบโรงเรียนที่เริ่มอ่าน เริ่มเขียน ทำให้ผู้เรียนเริ่มมีประสบการณ์ทางภาษาพร้อมกัน การเรียนรู้ของผู้เรียนวัย 7-11 ปี เพียเจต์ (Piaget) (1983 อ้างถึงใน ทิศนา แคมณี, 2560) ได้กล่าวว่า ภาษาและกระบวนการคิดของเด็กแตกต่างจากผู้ใหญ่ในช่วงวัย 4-7 เป็นขั้นคิดด้วยความเข้าใจตนเอง เมื่อ อายุ 7-11 ปี เป็นขั้นที่การคิดของเด็กไม่ขึ้นกับการรับรู้จากรูปร่างเท่านั้น เด็กสามารถสร้างภาพในใจ และสามารถคิดย้อนกลับได้ และมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเข้าใจ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆได้มากขึ้น กล่าวได้ว่า ผู้เรียนในช่วงวัยนี้จะมีกระบวนการคิดเป็นของตนเอง และเชื่อมโยงความรู้กับประสบการณ์ในการเรียนรู้เรื่องต่างๆ ซึ่งในช่วงวัยนี้ยังมีความรู้และประสบการณ์ที่ไม่แตกต่างกันมากนักทำให้เมื่อใช้การสอนที่แตกต่างกันอาจจะไม่ทำ

ให้เกิดความแตกต่างกันสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุสุมา คำผาง (2559) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนการสอนเขียนสะกดคำภาษาไทยโดยใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเขียนสะกดคำโดยใช้สมองเป็นฐานมีทักษะการเขียนสะกดคำไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเขียนสะกดคำแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่นักเรียนที่ใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างกันแต่ผลการเขียนสะกดคำไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนในวัยประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้วิธีการสอนที่แตกต่างกันแต่ทักษะการเขียนพัฒนาได้ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานการเขียนที่ใกล้เคียงกัน เมื่อได้สอบแบบทดสอบทักษะการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 ข้อ พบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มค่าเฉลี่ยทักษะการเขียนก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 45.40 และกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ย 45.83 แสดงให้เห็นว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีทักษะการเขียนไม่แตกต่างกัน กลุ่มควบคุมแม้จะใช้แผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบที่ต่างจากกิจกรรมในกลุ่มทดลองซึ่งเป็นแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน แต่มีการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมต่างๆ เช่นกัน เช่น การทำแบบฝึกทักษะ กิจกรรมการร้องเพลง กิจกรรมกลุ่ม เป็นต้นซึ่งอาจส่งผลให้ทักษะการเขียนของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันซึ่งมีความสอดคล้องกับ Bloom (1976 อ้างถึงใน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2548) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนมีพื้นฐานในการเรียนรู้ใกล้เคียงกัน มีความรู้ความเข้าใจ มีการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในแนวทางเดียวกัน ผลการเรียนรู้ของคนกลุ่มนี้จะใกล้เคียงกัน ทั้งนี้ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มได้รับการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะการเขียนทั้งสองกลุ่มและพื้นฐานทักษะการเขียนของทั้งสองกลุ่มมีความใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาที่หลากหลายจะสร้างประสบการณ์เรียนรู้ทางภาษาให้ผู้เรียน โดยเฉพาะทักษะการเขียนซึ่งการพัฒนาทักษะการเขียนในงานวิจัยครั้งนี้มีกิจกรรมที่แตกต่างและหลากหลายอาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน และในการจัดกิจกรรมต่างๆให้กับผู้เรียนจำเป็นจะต้องใช้ระยะเวลาระยะเวลาในการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานอาจจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมที่มากกว่า 2 สัปดาห์เนื่องจากมีขั้นตอนและรายละเอียดของกิจกรรมมากขึ้นของการทำหนังสือเล่มใหญ่ผู้เรียนอาจจะไม่คุ้นชิน ทำให้ทักษะการเขียนของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มหลังการจัดการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ข้อจำกัดในเรื่องของผู้เรียนในการเรียนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ยังเกี่ยวข้องกับเรื่องของความพร้อมทางการเรียน ซึ่งความไม่พร้อม หรือไม่มีความพร้อมในการเรียน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้ หรือผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งไม่สามารถเรียนรู้ทักษะทางภาษาได้ เป็นข้อจำกัดที่ไม่เกิดผลในการจัดการเรียนการสอน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2550) (2) การพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่าทักษะการเขียนของผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานจะมีทักษะจะพัฒนาทักษะการเขียนได้มากกว่าผู้เรียนที่เรียนแบบปกติ แต่เนื่องจากผลการวิจัยได้แสดงว่าการพัฒนาทักษะการเขียนของการจัดการเรียนการสอนทั้ง 2 วิธีสามารถทำให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนที่ดีขึ้นได้ เพราะการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาทักษะการเขียนนั้น ผู้เรียนจำเป็นจะต้องได้รับการซ้ำย้ำและทวนอย่างต่อเนื่องโดยการจัดการเรียนการสอนทั้ง 2 วิธีมีการให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการเขียน และกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพสอดคล้องกับ อชรา เอิบสุขศิริ (2557) ที่ได้กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนมีส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทั้งนโยบายของโรงเรียนและทัศนคติของครู การจัดการเรียนการสอนส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียนโดยตรงหากผู้เรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่กระตุ้นการพัฒนาได้ จะส่งผลต่อการเรียนรู้และพัฒนาได้ไม่ต่างกัน สอดคล้องกับอารี สันทนต์ (2550) ที่กล่าวถึงการสอนการเขียนว่า การพัฒนาการเขียน จะต้องฝึกเขียนทุกวัน ขึ้นเรียนตั้งแต่ ประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 ควรจัดให้มีการฝึกการเขียนทุกวัน วันละ 40-50 นาที โดยบูรณาการกับการอ่าน การฝึกสะกดคำควรมีทุกวันวันละ 3-5 นาที หากได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องจะช่วยพัฒนาการเขียนได้ดี นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับทฤษฎีของ ธอร์นดิก (1814 อ้างถึงใน ทิสนา แคมณี, 2560) ที่กล่าวถึงกฎแห่งการฝึกหัด (Law of

exercise) ว่าการฝึกหัดหรือการกระทำบ่อยๆ ด้วยความเข้าใจอย่างต่อเนื่องจะสร้างความรู้ความเข้าใจและทักษะที่คงทนถาวร ถ้าไม่ได้กระทำบ่อยๆหรือขาดความต่อเนื่องความรู้ที่เกิดขึ้นนั้นอาจจะลืมได้ เพราะฉะนั้นการพัฒนาทั้ง 2 วิธีจึงสร้างทักษะการเขียนได้ไม่ต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้สอนที่ต้องการพัฒนาการเขียนของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับกิจกรรมเป็นฐาน อาจจะปรับในชั้นที่ 3 ทำหนังสือเล่มใหญ่ เป็นการทำหนังสือเล่มเล็ก โดยให้นักเรียนทำเป็นรายบุคคล จะสามารถให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเขียนได้มากขึ้น

1.2 การเลือกบทเรียน หรือเนื้อเรื่องที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับกิจกรรมเป็นฐาน เป็นเรื่องที่สำคัญ ควรเลือกเรื่องที่ไม่มีความซับซ้อนมาก

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับกิจกรรมเป็นฐาน ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในทุกๆ กิจกรรม ในบางกิจกรรมผู้เรียนอาจยังไม่มีความพร้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมหากได้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หรือ 3 ที่นักเรียนมีความพร้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมอาจจะส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเขียนมากขึ้น

2.2 ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาร่วมกับกิจกรรมเป็นฐานกับทักษะด้านการอ่าน หรือ การฟัง เพิ่มเติมเพราะการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาครอบคลุมด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนทั้งหมด หากสามารถวัดทักษะได้มากกว่า หรือในทักษะภาษาอื่นๆ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). เอกสารเสริมความรู้สำหรับครู การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. สืบค้นจาก https://drive.google.com/file/d/1mKyU6tkWML5b6vfwHNEzqkcqVXf_H-m/view

กันตวรรณ มีสมสาร. (2554). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาโดยบูรณาการแนวสมดุลภาษาและ การเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต). สืบค้นจาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/22080>

กุสุมา คำผาง. (2559). ผลของการจัดการเรียนการสอนเขียนสะกดคำภาษาไทยโดยใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนในระดับประถมศึกษา (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต). สืบค้นจาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/52375>

ทิตนา แคมมณี. (2545). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2560

ทิตนา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ธนพร ดวงพรกชกร. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). สืบค้นจากแพง ชินพงศ์. (2559, 3 มกราคม). อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ขี้รำอ่านน้อย จับประเด็นไม่ได้ วิกฤตใหญ่ที่ไทยต้องแก้. สืบค้นจาก <https://mgronline.com/qol/detail/9590000000019>
- พูนสุข บุญยสวัสดิ์. (2544). การสอนเขียนเบื้องต้น: เมื่อหนูน้อยหัดเขียน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิรัช เลิศไพฑูรย์พันธ์. (2557). *Activity Based Learning*. สืบค้นจาก <http://www.mua.go.th/users/he-commission/t-visit%20project/t-visit%20book%202/19-g2-12.pdf>
- ศศิธร ลิจันทรพรข. (2556). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐานโดยใช้แอปพลิเคชันเพื่อการศึกษาบนอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่เพื่อส่งเสริมความมีวินัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต).
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ.
- สุพีรา ดาวเรือง. (2555). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบผสมผสานโดยใช้การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานและเทคนิคเพื่อนคู่คิดบนวิกิเพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). สืบค้นจาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/45077>
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2547). 19 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2550). การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา: กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการพัฒนาการรู้หนังสือเพื่อปวงชน. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิโรตารีแห่งประเทศไทย.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2554). พัฒนาทักษะภาษา พัฒนาความคิด ด้วยกิจกรรมการเล่นประกอบการสอนภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอน. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2553
- ทวีศักดิ์ อุ่นจิตติกุล. (2558). คู่มือการเรียนการสอนภาษาไทยโดยวิธีแจกลูกและสะกดคำ: กรุงเทพมหานคร: วชิระภาษาอังกฤษ
- Singal, N., Pedder, D., Malathy, D., Shanmugam, M., and Manickavasagam, S. (2018). Insights from within activity based learning (ABL) classrooms in Tamil Nadu, India: Teachers perspectives and practices. *International Journal of Educational Development*, 60, 165-171. doi:<https://doi.org/10.1016/j.ijedudev.2017.08.001>
- Gray, B. (1987). How 'natural' is language teaching? Employing holistic methodology in the classroom. *Australian Journal of Early Childhood*, 12(4), 3-28.